Coconul *de Gabriel Câmpeanu*

Anul 2052. Este prima lor misiune pe Marte. Tom şi Alice stau în cabina piloţilor, ocupându-se cu ultimele pregătiri înainte de decolare. Colosul pe care îl pilotează este de ultima generaţie, top of the class, cu unele mici inovaţii aduse de inginerii proiectori. Mai sunt 2 ore până la decolare, şi cei doi piloţi începuseră să se încingă în costumele lor protectoare. Folosesc microfoanele ca să comunice între ei.

— Şi mai sunt 2 ore, 2 ore amărâte, măcar dacă am avea un TV, să mai treacă timpul! – zise Tom.

Trecură şi cele 2 ore, motoarele se aprinse scoţând un zgomot infernal, naveta se ridică cu succes şi îşi luă zborul spre cer. Călătoria a fost fără probleme, cei doi piloţi fiind uimiţi de imensitatea spaţiului. Aterizarea a fost una normală, fără probleme.

— Hai să descărcăm toată marfa, să construim adăpostul şi să încheiem ziua cu o bere rece şi un sandviş de curcan, am o poftă nebună de curcan! zise Tom.

— La treabă atunci.

Toată operaţia de descărcare durase puţin mai mult decât se aşteptară. Nu erau obişnuiţi cu costumele greoaie care le încetineau fiecare mişcare. Într-un sfârşit terminară, intrară în nouă locuinţă şi îşi daseră jos custumele greoaie.

— Mă dor toate oasele – zise Alice.

— Nimic nu e mai sănătos decât o bere rece după o zi de munca istovitoare, zise Tom scoţând 2 beri Bud şi câteva sandvişuri.

Noaptea trecu foarte repede, amândoi fiind obosiţi au dormit fără probleme. De dimineaţă s-au trezit, au îmbrăcat costumele şi au ieşit afară. Prima dimineaţă marţiană pe care o trăiau şi era unică în felul ei.

Totuşi ceva era diferit, nu-şi putea da seama Alice ce se schimbase dar simţea în fiinţa ei ceva diferit. L-a întrebat şi pe Tom dar el nu a văzut nimic schimbat, aşa că şi-a continuat muncă fără să mai vorbească deloc. Toată ziua a măcinat-o acest sentiment, dar nu a putut să îşi dea seama ce anume era diferit. Încă două zile au trecut. În următoarea zi, după o noapte agitată şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Da, exact, nisipul, are legătură cu nisipul! îşi zice Alice doar pentru ea.

Toată suprafaţa planetei este acoperită cu un nisip de culoare

roşiatică şi foarte fin. Se duse în locuinţa pentru a lua un instrument de diagnosticare a solurilor, îl fixă bine în pământ şi, setându-l pentru 200 de metrii îl porni. Instrumentul îşi trimise sonda în scoarţa planetei şi începuse scanarea sonică a straturilor intermediare. Rezultatul a fost uimitor, toţi cei 200 de metrii erau formaţi din nisip. Alice mai seta o dată aparatul pentru 400 de metrii, rezultatul fiind la fel. Fugi la Tom şi îi dezvălui descoperirea. Neîncrezător, acesta fixase el însuşi aparatul la 500 de metrii, adâncimea maximă la care instrumentul putea trimite o sondă şi aşteptă rezultatul. Acelaşi! O planetă întreagă de nisip. Nimic altceva decât acel nisip roşiatic şi foarte fin, plăcut la atingere.

Au trimis un mesaj pe Pământ, şi aşteptau rezultatul.

— Întreaga planetă să fie oare formată numai din nisip? vorbea Tom. Mai ştii că înainte să aterizăm am trecut pe lângă nişte gropi uriaşe, ce ar fi dacă am merge acolo şi am testa solul. Spectometrul nostru nu poate trimite o sondă mai mult de 500 de metrii, aşa că dacă am merge pe fundul gropilor am putea câştiga câteva zeci de metrii.

— Nu ar trebui să aşteptăm răspunsul de pe Pământ? răspunse Alice.

— Asta ar putea dura şi zile. Hai să mergem.

Se urcară în atv-ul special creat de tehnicienii de pe Pământ, şi porniră la drum. Aveau harta electronică a planetei, aşa că după 2 ore de drum au ajuns la una dintre cele mai adânci gropi pe care le observară. Pantă de coborâre nu era abruptă, aşa că au continuat tot drumul în atv. Era cu adevărat adâncă. Au ajuns în sfârşit pe fundul gropii, s-au dat jos din maşină şi au fixat spectometrul; setat iar la maxim – 500 de metriil-au pornit. Sonda a fost eliberată cu un şuierat puternic, şi afişajul electronic începea să prezinte rezultatele. Nisip, nisip, nisip, doar că, la limita adâncimii sondei a apărut ceva nou. Era vâscos şi emitea radiaţii. TOM fugi la maşină şi aduse fluorometru pentru a măsura radiaţiile. După ce îl conectă la spectometru, au apărut imediat rezultatele. În tot acest timp, pe ecranul spectometrului se contura o imagine. Alice îngheţa privind acea imagine. Cu ultimele puteri îl cheamă pe TOM pentru a o vedea şi el.

Amândoi stătea lângă spectometru şi priveau înmărmuriţi imaginea ce prindea formă. Era ceva, şi era ceva viu care se mişcă. În interiorul planetei se dezvolta o creatură. Planeta întreagă reprezenta un cocon uriaş pentru aceasta vietate.

— Şi după ce o ieşi din planetă, cu ce s-o hrăni? – murmură

Alice.

— Trebuie să avertizăm Pământul! zise Tom.

— Întreaga galaxie…